

Pasaulinis besteleris

John C. Parkin

f**k it

Idealus dvasinis kelias

Alma littera

KODĖL SAKOME „F**K IT“

TARIAME „F**K IT“ ATSIKAKYDAMI DARYTI, KO NENORIME

Kas savaitę valote langus. Valote dorai ir sąžiningai. Bet galiausiai jums nusibosta. Darote tai, nes mama sakė, kad iš langų būklės galima spręsti apie būsto savininką. Gyvenantieji būste su murzinais langais, anot jos, tikriausiai ir patys yra nešvarūs.

Bet valyti jums taip nusibosta, kad vieną pirmadienį tariate „f**k it“ ir pasiėmę šokoladinių sausainių pakelį sėdate žiūrėti televizoriaus. Jaučiatės kuo puikusiai. Bėga savaitės, o jūs džiaugsmingai stebite, kaip langai tampa vis murzinesni. Jie tampa naujai įgytos jūsų laisvės simboliu. Kai pro langus nieko nebematyti, nusisamdote jų plovėją. Naujasis *f**k it* požiūris į gyvenimą pradžiugina jus dar labiau, nes langų plovėjas pasirodo esąs jaunas ir žavus. Net imate svarstyti, ar nepavertus, taip sakant, šio įvykio švente ir neatsikimšus skardinėlės dietinės kolas.

Kai tai, kas mums svarbu, ima kelti skausmą, galime pasiekti ribą ir pasakyti „f**k it“. Kaip tik tada liaujamės rūpinęsi ir užsiimame smagesniais dalykais. Taigi:

- * sakome „f**k it“ pastangoms palaikyti sportinę formą ir sėdame žiūrėti televizoriaus;
- * sakome „f**k it“ pastangoms maloniai elgtis su mums nepatinkančiais žmonėmis ir nusprendžiame nekreipti į juos dėmesio;
- * sakome „f**k it“ pastangoms ateiti į darbą laiku ir imame vėluoti;
- * sakome „f**k it“ tvarkymuisi ir pasisamdome tvarkytoją;
- * sakome „f**k it“ Dievui ir vietoj Jo imame garbinti velnią.

Iš tiesų tariame „f**k it“ siekdami atsikratyti to, kas mus kankina. Pasitelkdami „f**k it“ galime atsisakyti būti tuo, kuo nenorime būti. Sakydami „f**k it“ galime liautis rūpinęsi tuo, kuo manėme turį rūpintis.

Sakome „f**k it“ visiems įsipareigojimams, kuriais mus susaisto šeima, draugai, darbas, visuomenė ir platusis pasaulis. Retkarčiais aplinkinių, reikalaujančių, kad elgtumės vienaip, o ne kitaip, ir darytume viena, o ne kita, spaudimas tampa nepakeliamas. Tada pareiškiame „f**k it“ ir viską darome savaip.

SAKOME „FK IT“, KAI IMAME DARYTI, KO ANKSČIAU NEGALĖJOME SAU LEISTI**

Taigi pagaliau darome ką norime. Dėl kažkokių priežasčių pirmiau kratėmės to, kas mums patinka, nes manėme negalį sau šito leisti.

Kaip tik tą akimirką, kai ištariate „f**k it“, jūs:

- * pagaliau prieinate prie jums patinkančio vaikiną ar merginą ir išsakote savo jausmus;
- * metate įkyrėjusį darbą, kad pakeliautumėte po pasaulį;
- * vienąsyk pasakote savo draugui arba šeimos nariui, ką galvojate;
- * pirmąkart gyvenime pasiskelbiate sergantys ir neateinate į darbą;
- * įlendate į žmonos spintą ir pasimatuojate dailią vakarinę suknelę;
- * garsiai kalbate bibliotekoje;
- * suvalgote visą šokoladinį tortą;
- * parodote kitam vairuotojui nepadorų gestą ir raunate į priekį;
- * griūvate ant žolės ir ištisas valandas spoksote į debesis.

Tai ir yra laisvė – pagaliau daryti ką norite. Pasakyti „f**k it“ visam pasauliui bei aplinkinių nuomonei ir išdrįsti.

Šiuo atžvilgiu *f**k it* pasaulėžiūrai reikalingas roko muzikos garso takelis. Taip sukurta sena gera džinsų *Levi's* reklama: įriaumoji į biurą motociklu, pasiimi merginą ir išleki saulėlydžio link.

SAKOME „FK IT“, NES MŪSŲ GYVENIMAS PERNELYG PRASMINGAS**

Kiekviename ištartame „f**k it“ slypi mūsų požiūris į gyvenimo prasmę. Tiesa ta, kad mūsų gyvenimas pernelyg prasmingas. Neblogas visatos masto pokštas. Mes linkę manyti, kad visur reikia ieškoti prasmės: norime užsiimti prasminga veikla, siekiame tikrosios

gyvenimo prasmės, sielojamės dėl beprasmybės. Kol galiausiai tas prasmės pervertinimas sukelia mums skausmą, kuriam tenka pasakyti „f**k it“...

Liaujamės valę langus, nes šio užsiėmimo keliamas vargas viršija tėvų įskiepytą norą turėti juos švarius.

Išlekiame į greitkelį, nes kelio šauksmas pagaliau nustelbia nuoseklios karjeros, už paskolą įsigyto namo ir plačiaekranio televizoriaus svarbą.

Taigi pažvelkime į prasmės (ir skausmo) istoriją.

Kaip įprasminame savo gyvenimą

Po velnių, žiūrėkit, kas ką tik pasirodė. Į tualetą įsiveržia Imonas Endriusas (arba Maiklas Aspelis – tai priklauso nuo jūsų amžiaus) ir užklumpa jus skaitant šią knygą... Ar atsistoja autobuse šalia jūsų... o gal iššoka iš spintos miegamajame, kad pasakytų: „Tai jūsų gyvenimas.“

Atsistojate ir sekate paskui jį iš ten, kur buvote ligi šiol. Keičiasi vaizdas: atsiduriame studijoje, pilnoje jūsų pažįstamų žmonių; didžiuliam ekrane ant sienos rodomas jūsų atvaizdas. O tada, lyg studija stovėtų prie pat jūsų namų, pasirodote jūs su Imonu. Ir prasideda: jūs gimėte 1965-aisiais, priemiestyje, Dereko ir Džinės Meihju šeimoje... ir taip toliau, ir panašiai.

Betgi tai jūs... Todėl grįžkite į savo gimimo dieną. Pasižiūrėkime, kaip žiopčiodami išnyrate iš nuostabios tamsios ir šiltos vietelės, kurioje tūnojote paskutinius devynis mėnesius. Koks pribloškiantis sukrėtimas... gausybė ryškių šviesų, žmonių... ir jokio skysčio, kuriame ką tik plaukiojote, tik erdvė, tik oras.

Na štai. Atsiduriate nė menkiausios prasmės jums neturinčioje erdvėje. Tik šią akimirką jums tai visiškai nerūpi. Kurį laiką jus džiugins patys paprasčiausi dalykai: motinos krūtis reikš maistą ir gėrimą, o... na, trumpai tariant, visa kita jums nėmaž nerūpės. Vėpsantys į jus ir keistus garsus skleidžiantys žmonės neturės jokios prasmės.

Tai, kas vyksta aplink jus, įgyja prasmę natūraliai. Prasminga, kas kelia jums skausmą ar sužadina malonumą. Krūtis – malonumas. Keisti pojūčiai pilve – skausmas.

Imonas perverčia puslapi, ir galime matyti jus, sulaukusius ketverių metų ir žaidžiančius. Ar prisimenate, ką tada jutote? Ar prisimenate, kokį malonumą suteikdavo patys paprasčiausi dalykai? Stebite, kaip lango stiklu ritasi lietaus lašai. Išbėgate į lauką, pažvelgiate į dangų ir veidu pajuntate lietų. Dievinate lietaus, krintančio ant sauso asfalto, kvapą. Kartais jums kyla mintis, kad norėtūsi patraukti kur nors kitur, užsiimti kuo nors kitu. Bet šiaip jau esate laimingi būdami ten, kur esate; jūs tarsi susiliegate su aplinka.

Prasmių suvokimas jau patobulėjo: kai kas teikia jums malonumą, kai kas skausmą. Jūs jau ganėtinai skiriate viena nuo kita ir kartais netgi bandote pakeisti tam tikrus skausmingus dalykus maloniais. Versdami savo gyvenimo puslapius ir žvelgdami į paaugliškas savo nuotraukas matote, kad natūralioji prasmių paieška vyksta toliau.

Mums darosi svarbu turėti draugų, ima rūpėti, ar aplinkiniai mus mėgsta, ar mes jiems patinkame. Svarbu gerai mokytis, siekti sporto laimėjimų, groti muzikos instrumentu.

Prasmių pasaulis tampa vis sudėtingesnis: kartais mums prasmingiausia pramogauti, kartais siekiame aplinkinių pritarimo, kartais norime pajusti pasitenkinimą tuo, ką darome savo labui, arba padėdami kitiems.

Toliau versdami lapus – universitetas, pirmasis darbas, santykiai, galbūt šeimyninio gyvenimo pradžia – matome, kad mūsų gyvenimą sudarantis prasmių raštas darosi vis sudėtingesnis.

***Mūsų gyvenimą
sudarantis prasmių
raštas darosi vis
sudėtingesnis.***

Daugeliui žmonių tai ir yra gyvenimas.

Greičiausiai tai ir jūsų gyvenimas.

Mes susikuriame gyvenimą iš prasmingų dalykų, iš to, kas mums svarbu. Galime sakyti, kad šie prasmingi dalykai sudaro mūsų gyvenimo vertybes.

Kuo geresni esame darbuotojai, tuo svarbesnis mums darbas.

Kuo geresni esame gyvenimo partneriai, tuo daugiau dėmesio skiriame tarpusavio santykiams.

Kuo geresni esame piliečiai, tuo labiau mums rūpi kitų žmonių gerovė.

Visa tai yra svarbu. Daugeliui mūsų – labai svarbu.

Pati visuomenė patvirtina, kad šie dalykai turi būti mums svarbūs... todėl niekada neabejojame jų verte. Gyvenimui bėgant, jų sąrašas vis ilgėja. Taigi, kol lmonas per prisiminimus braunasi į dabartį, pasvarstykite, kas svarbu jums.

Tikriausiai pažymėsite varnele nemažai toliau išvardytų jums rūpimų dalykų:

- * kaip jūs atrodote: ar ne per stori, ne per seni, ne per aukšti, ne per žemi;
- * kaip jums sekasi dirbti tai, ką vadinate savo gyvenimo darbu;
- * kas jus supa: šeima, partneriai, draugai;

- * ar prasmingai gyvenate: ar padedate kitiems, ar darote ką nors, kad pasaulis pasikeistų į gera;
- * ar jums užtenka turimų pinigų, ar esate užsibrėžę tikslą turėti jų labai daug;
- * ar susimokate sąskaitas;
- * ar kismet gerai atostogaujate;
- * ar esate sąžiningi;
- * ar elgiatės teisingai, kai tik galite;
- * ar esate patikimi;
- * ar gebate pasilinksminti;
- * ar siekiate nuveikti gyvenime ką nors prasminga;
- * ar tikite Dievą (Budą, Mahometą ir t. t.);
- * ar rūpinatės sveikata;
- * ar norite atrasti savo tikrąjį „aš“;
- * ar ieškote savo gyvenimo tikslo;
- * ar siekiate vidinės ramybės;
- * ar stengiatės nevēluoti į darbą;
- * ar siekiate laiku atlikti darbus;
- * ar norite rodyti gerą pavyzdį;
- * ar stengiatės nesikeikti prie vaikų;
- * ar siekiate nekenkti kitiems žmonėms;
- * ar mėgstate rėžti teisybę;
- * ar mėgstate poilsiauti;

- * ar mėgstate kapstyti sode;
- * ar jums patinka muzika;
- * ar mėginate nepraleisti nė vienos mėgstamos muilo operos ar šiuo metu rodomo serialo serijos;
- * ar esate visada pasiryžę padėti žmonėms, jei jiems to prireikia;
- * ar norite turėti gerą automobilį arba tiesiog automobilį, galintį jus nuvežti iš taško A į tašką B.

Žinoma, šį sąrašą galima pildyti be galo. Nes pasaulyje esama neapsakomos gausybės veikiausiai prasmingų dalykų... Begalinis prasmingumo potencialas.

Taigi akimirką palyginkite dabartinį savo sąrašą su keturmečio savęs vaizdiniu. Nieko sau suaugusiųjų gyvenimo įsipareigojimai, tiesa? Nė nesusivokdami patys susikuriate didžiulę prasmingų dalykų palydą.

Patį svarbiausią jums sunkvežimį, tą, kuris važiuoja priešakyje, vairuoja Bartas Reynoldsas. O iš paskos velkasi ištisa virtinė sunkvežimių, autobusiukų ir motociklų, gabenančių tai, kas jums svarbu. Suvaldyti šį karavaną kelyje reikia velniškų pastangų. Priimta. Ryšio pabaiga.

Gyvenimas turi savų sumetimų

Švilpiame greitkeliu per Arizoną. Visu garsu griaudėja *ZZ Top*. Pui-kuojuosi dailiais vyriškais ūsais. Šalia manęs sėdi šviesiaplaukė, mėvinti aptemptus aštuntojo dešimtmečio šortukus. Ko dar gali trokšti vyras?

Bet aš atsakau už visą karavaną. Juk tai aš išvedžiau jį į kelią. Kad ir kaip sąžiningai Čakas aptarnauja automobilius (ir, hm, merginas), kai kelyje tiek daug sunkiasvorių mašinų, visada esti mechaninio gedimo tikimybė.

Kuriam nors sunkvežimiui gali nuleisti padangą. Tai mus sulėtintų, bet nesustabdytų.

Kuriam nors pikapui gali nutrūkti ventilatoriaus dirželis, bet aš nu-
gvelbčiau kurios nors paukštytės pėdkelnes, ir bėdos kaip nebūta.
Tačiau vilkstinėje iš viso yra 34 alkūniniai velenai. Ir 34 cilindry tar-
pinės. Ką jau kalbėti apie įpurškimo sistemas, riboto slydimo dife-
rencialus ir švaistiklius (jums reikėtų pamatyti
maniškius; menkiausias gedimas – ir turėsite
didelį būrį nusivylusių papyčių).

O dar orai... Mūsų orai ne patys geriausi. Stai-
gūs potvyniai. Viesulai. Audros su kruša, galin-
čia užmušti žmogų.

***Kiekviena gyve-
nimo sudedamoji
gali mus paversti
šėlstančia stichija.***

Taip ir atrodo mūsų gyvenimas, sudarytas iš prasmingų dalykų. Kiek-
viena jo sudedamoji gali mus paversti šėlstančia stichija. Tarsi būtume
sumanę gyvenimo planą ir tikėtumės, kad pats gyvenimas jo laikysis.

Bet jis turi savų sumetimų, todėl:

- * kad ir kaip stengtumės saugoti sveikatą, vis tiek susergame;
- * kad ir kaip stengtumės atvykti į darbą laiku, kartais, kam nors mus sulaikius, pavėluojame;
- * kad ir kaip stengtumės visada elgtis teisingai, kartais prisige-
riame ir prikrevčiame eibių;
- * kad ir kaip stengtumės patikti žmonėms, kartais jie mūsų nemyli... niekas mums neskambina, taigi jaučiamės siaubingai;
- * kartais gyvenimas turi savo požiūrį į kokią nors mums svarbų dalyką;

- * kartais gyvenimas turi savo požiūrį į keletą mums svarbių dalykų;
- * kartais gyvenimas turi kitokį požiūrį į visą suknistą mums svarbių dalykų rinkinį.

Kuo ilgesnė mums rūpimų dalykų vilkstinė, tuo didesnė tikimybė, kad gyvenimas sumaus visus mūsų sumanymus.

Prasmė – tai skausmas

Visa, kas mums svarbu, visa, kas turi reikšmę, gali sukelti ir skausmą. Prasmė, reikšmė – tai spalvinga dėžutė, kurios viduje glūdi skausmas.

***Prasmė, reikšmė –
tai spalvinga dė-
žutė, kurios viduje
glūdi skausmas.***

Kartais – mums net nenorint – kas nors paprasčiausiai nuplėšia tos dėžutės dangtelį, ir mus užplūsta skausmas.

Bėda ta, kad prasmė – tai, kas mums svarbu – reiškia prisirišimą. O visa, prie ko esame prisirišę, gali atsigręžti prieš mus ir skaudžiai įkąsti.

Prisirišimas yra labai svarbus dalykas budistams. Galima suprasti, kodėl. Tai jų nuodėmės atitikmuo. Būti laisvam nuo prisirišimo – didelis žingsnis į visišką išsilaisvinimą. Galbūt tai yra pats kelias. Ir kelkraštis sustoti. Ir visos pakelės užkandinės. Gal net kilnojantieji tualetai pakelės aikštelėse, nors dėl jų nesu tikras. Ko gero, truputį perlenkiau...

Štai kur šuo pakastas – pabandyk kad gudrus atsisakyti visų prisirišimų. Ir visų troškimų. Tai nelengva. Ne, šitaip galima sakyti, kad nelengva nubėgti porą kilometrų per 30 sekundžių. Labai tikėtina, kad tai tiesiog neįmanoma. Visiškai.

Vis dėlto nenoriu pernelyg jūsų nuvilti. Bent kol kas užtenka pasakyti, kad prasmė bet koku atveju yra prisirišimas, o šis visada susijęs su

kokia nors įtampa. Dingus prasmei, dingsta ir prisirišimas, o drauge su juo ir įtampa.

Pažiūrėkime, kas nutinka, kai viena ar kita prasmė – vienas ar kitas mums svarbus dalykas – išties ima kelti mums skausmą.

SAKOME „FK IT“ SKAUSMO AKIVAIZDOJE**

Šią akimirką labiau už viską pasaulyje jums rūpi išbarškinti Kristiną, gundančią gotę, kartu su jumis lankančią žiniasklaidos paskaitas (jei esate moteris ar gėjus, prašom įsivaizduoti Krisą, gundantį gotą, ir atitinkamai priderinti visas kitas smulkmenas).

Kristina susukusi jums galvą kaip niekas kitas anksčiau. Esate skaite, kad meilė yra narkotikas, bet tai, kas dedasi su jumis, nepanašu į jokią jums žinomą narkotiką. Aistra, kurią pajuntate matydami šios moters juodus plaukus, raudonas lūpas, plačius klubus ir jus itin traukiančias, ee, rankas, primena tą akimirką, kai sprogs branduolinis reaktorius, ilgiems metams nušluodamas visas avis nuo Velso paviršiaus. Jūs tuoj išsitaškysite, jums sunku tvardyti. Nuo aistros net gelia. Užmerkiate akis, bet vis tiek matote ją. Ji lanko jus sapnuose. Jums maudžia visą kūną, ir dėl to kalta tikriausiai ji, nes sporto klube nesilankėte nuo pat mokyklos laikų.

Pastebite Kristiną bare su vyruku vardu Stivas, bet jų santykiai jums neatrodo rimti. Tikroji meilė nuplauna viską taip lengvai, kaip netikėtas staigus vidurvasario potvynis sukežusią, nuolat užliejamoje lygumoje paikai įrengtą stovyklavietę.

Ir staiga, vieną gražią dieną, tai nutinka. Per paskaitą ji sėdi šalia jūsų. Jums net pavyksta persimesti keliais žodžiais. Pasakote jai savo vardą, o ji savo – lyg nežinotumėt.

Viena veda prie kita. Na, tiesą sakant, tai veda prie daugelio kitų dalykų (bent kol kas): judu plepate kavinėje, kalbatės paskaitų metu (tikriau, prieš jas ir po jų, nes Kristina labai sąžininga gotė ir niekuomet nesikalba per pačias paskaitas).

Viskas klojasi kuo puikiausiai. Sakoma, kad geriausi santykiai remiasi draugyste, taigi turite puikų pagrindą judviejų santykiams. Tik pačių santykių kol kas nėra. Dar nėra.

O tada ateina lemiama akimirka, pakeisianti visą likusį jūsų gyvenimą.

Sėdite su Kristina prieš paskaitą, svaidotės geraširdiškais juokeliais. Stengiatės, kad ji nepastebėtų jūsų žvilgčiojant į jos pieniškas krūtis (pieno baltumo, o ne pilnas pieno, dėl Dievo meilės, juk jai nebėga pienas). Įeina jos draugė. Esate matę jas kartu, bet draugė paprastai šios paskaitos nelanko.

Pamačiusi jus, įėjusioji nusišypso. (Aha, pamanote, man sekasi. Žinoma, Kristina jai pasakojo apie mane.)

Draugė šelmiškai klausia Kristinos: „Ar čia ir yra tasai Stivas?“

O Kristina atsako: „Ką? Tu rimtai? Negi manai, kad aš...“

Staiga ji nutyla ir atsigręžia į jus. Nes supranta, ką pasakė. Ir, lyg to būtų negana, staiga suvokia, kaip jaučiatės.

Bet jau per vėlu. Žala padaryta. Šūvis nuaidėjęs. Pažvelgę žemyn, ant savo baltų marškinėlių ties širdimi neišvengiamai pamatote besiplečiant raudoną dėmę. Paliečiate sau krūtinę. Ir, žinoma, į delną, išteptą lipniu krauju.

Joks gydytojas, net Daktaras Kas (o jis, žinok, mokėsi medicinos), neužlopys šios žaizdos. Išsverdėdami pro duris imate dusti nuo pri-

sirišimo sukkelto skausmo. Gotiškos juodosios dėžutės dangtelis nu-
plėštas, ir skausmas plūsta laisvai.

Po trijų dienų ganėtinai atbukinti didžiulio *Red Bull* ir degtinės kiekio
stovite vidury kapinių, aklinoje tamsoje (jums tai atrodo tinkamiau-
sias mirusios meilės gotei simbolis), iškeliate rankas, pažvelgiate į
dangų ir sušunkate:

„F*****kkk iiiitttt!“

Ir pasijuntate daug geriau. Gotė jums jau mirusi. Tai jos netektis. Ji
daugiau nieko nebereiškia. Šią akimirką gyvenimas yra šlapias odinis
futbolo kamuolys šaltą dieną, ką tik pataikęs jums
į kiaušius. Iš pradžių skausmas nepakeliamas –
kramtote šlapią žolę, – bet štai jūs ir vėl ant kojų,
vėl stengiatės įmušti įvartį.

***Tai, kas pirmiau
be galo rūpėjo,
dabar kažkodėl
visai neberūpi.***

Štai koks yra *f**k it* tikslas. Kartais kai kas darosi
pernelyg skausminga. Ir kuri nors jūsų esybės dalis
nusprenđžia, kad jai į tai nuspjaut. Tai, kas pirmiau be galo rūpėjo,
dabar kažkodėl visai neberūpi. Atsivėrusi laisvė teikia didžiulį pa-
lengvėjimą.

Kaip tai darome su nereikšmingais dalykais

Tu dirbi sumuštinį bare Londone, Oksfordo gatvėje. Padedi ruošti
maistą ir, nors tai neprilygsta vyriausiojo virėjo pareigybei madinga-
me restorane, didžiuojiesi savo darbu ir jį mėgsti. Todėl tau svarbu
pasirodyti darbovietėje laiku ir dirbti gerai. Taigi sėdėdamas tunelyje
tarp dviejų Londono metro stotelių, kai tavo pamaina jau penkios
minutės prasidėjusi, nesijauti labai gerai.

Šitaip sėdi ten jau 16 minučių (taip, tu tiksliai žinai, kiek). Mašinistas

jau du kartus pranešė nežinaš, kas nutiko, bet vos tik sužinosi, tikrai pasakysi.

Dar labiau irzti dėl to, kad jeigu būtum sužinojęs apie šią gaisrą anksčiau, būtum išlipęs iš metro ir likusį kelią nuėjęs pėsčiomis. Būtum pavėlavęs porą minučių, bet tavo viršininke dėl to nebūtų širdusi. O dabar ji žvilgčioja į laikrodį, vis tikrina darbo tvarkaraščius ir pasipiktinusi kartoja tavo vardą. Tokia jau ta Emilija, itin skrupulinga švedė.

Antrajai laikrodžio rodyklei lėtai brėžiant apskritimą tavo laikrodyje, vėlavimo reikšmė vis didėja. Barbeni pirštais. Trepsi koja. Keikiesi. Žvalgai po sausakimšą vagoną – visi daro tą patį. Niršta, keikiasi, barbena pirštais. Ir, po velnių, nesunku atspėti, ką Oksfordo gatvėje daro Emilija: niršta, keikiasi, barbena pirštais.

Staiga, lyg smegenyse sprogu burbuliukai, pamatai save tarsi iš šalies. Nejaugi išties taip nerviniesi dėl to, kad pusvalandį vėluoji tepti kažkokių sumautų sumuštinų? Jėzau Marija... sprogs dar vienas burbuliukas...

F**k it.

Ir visas tavo kūnas atsipalaiduoja. Susmunki sėdynėje. Kvėpavimas sulėtėja, apsidairai, tarsi išvydęs pačią Mergelę Mariją. Visi atrodo itin susierzinę, visi atrodo be galo kvilai, tik tu vienas sėdi palaimingai atsipalaidavęs.

***Pasakęs „F**k it“
jautiesi palaimingai
atsipalaidavęs.***

Ko tie idiotai taip nerimauja? Šioje planetoje kasdien, kas minutę kam nors nutinka daug blogesnių dalykų.

Apsiraminkite, mergytės ir berniukai. Atsibuskite ir apsidairykite.